

La princesa i els xampinyons

Hi havia una vegada, en un regne no tan llunyà, una princesa coneguda per la seva bellesa, però també per la seva intel·ligència. Es deia Alba, l'única filla de la parella reial. Després de graduar-se a la millor universitat del regne, va tornar a viure al castell amb els seus pares. Els seus cabells eren fosc com la nit, i la seva pell una mica bronzejada, era coneguda per tots els joves del regne, i fins i tot més enllà. Al castell, els seus pares van començar a intentar fer-li entendre que era hora de casar-se i, per tant, van portar molts i molts prínceps, ducs, comtes, ... de tots els regnes del voltant, però cap no va adaptar-se a la jove Alba, a qui realment no li interessaven les històries de poder, però jo volia dir amor.

Un dia, el príncep Sven, d'un dels llegendaris regnes del nord, va arribar al castell a la demanda dels pares de l'Alba, acompanyat de la seva germana petita, de la mateixa edat que la nostra princesa, la Léna. Aquesta noia amb el seu comportament rebel no semblava realment una princesa, el vestit estava mal posat i els cabells no havien estat raspallats durant hores pels domèstics. En veure aquesta jove rebel acompanyada del seu germà que van entrar a la sala del tron per saludar el rei i la reina, l'Alba, que estava al costat dels seus pares, va sentir que el ritme del seu cor anava cada cop més ràpid, una sensació estranya li va estrènyer l'estómac. Aquella noia ... aquella noia ... definitivament l'Alba estava enamorada d'aquesta noia.

En aquesta incòmoda situació, l'Alba va sortir a corre-cuita de la sala del tron, per tant del castell, i va anar al bosc, l'únic lloc on no se sentia observada. Excepte que aquesta vegada, no estava sola. Un nan molt feliç, que havia anat a collir xampinyons, es va creuar pel camí de la jove princesa perduda en els seus pensaments. En veure-la, el nan li va preguntar:

- Ei, noia, no és bo caminar sola al bosc! Podries trobar llops, o encara pitjor, óssos!

L'Alba, que ja havia caminat mil vegades per aquest bosc, que la consolava quan ho necessitava, no ho va entendre:

- Però espera, es conec! És aquella princesa ... Sí! Del regne dels humans! Els meus amics l'han vist, vostè, per aquí ... És cert que és molt bonic, però com vostè pot veure estic ocupat, he de portar xampinyons al poble! Li desitjo a vostè un bon dia !

L'Alba, sorpresa per l'alegria que desprenia aquell nan, va cridar:

- Disculpi , senyor nan! Em sembla molt feliç, quin és el seu secret?
- El meu secret? No hi ha cap secret! D'altra banda, si m'ajuda a recollir xampinyons, puc convidar-la a sopar al poble si vol!
- D'acord, això em canviarà les idees ... A més, com es diu?
- Que vostè sap, els nans, no tenim nom, no ens resulta tan útil, té, vaig a buscar aquests tres xampinyons per allà!

Així que l'Alba i el nan es van passar el dia recollint xampinyons, abans d'anar al poble dels nans on s'havia de preparar un banquet. Els nans que veien arribar l'Alba van quedar sorpresos, però també molt contents de l'arribada de la jove al seu poble. L'Alba va apreciar que no la rebessin com una princesa, sense codis, sense educació, ... va apreciar molt la senzillesa mostrada pels nans. Es va asseure a la taula (que per cert era massa petita per a ella), i va esperar que li servissin, un dels nans la va cridar i li va preguntar:

- La primera vegada, eh, els xampinyons?
- Ui sí ... Tot i que he menjat xampinyons moltes vegades a casa meva ...
- Oh no! Veureu que els xampinyons dels nans són molt millors que els vostres! Ràpidament ens tornem addictes!

Va arribar el plat d'Alba i es va sorprendre de la gran quantitat de bolets que tenia al plat i els nans, veient-la així sorpresa, li van dir:

- No et preocupis, te'n posem més perquè ets humà, necessites més per ser feliç com nosaltres!
- Feliç ...?

I l'Alba es va menjar el plat, els xampinyons estaven cuits a la perfecció, es podien olorar els diferents elements del bosc amb cada mos: els arbres, les plantes, els animals, la brisa, les fulles, ... Però de cop, alguna cosa no anava bé, de sobte es va marejar, tot va començar a quedar borrós ... Al seu voltant hi havia una barreja de diferents colors que arribaven de manera irregular, vermell, porpra, rosa, verd, ... Va veure animals parlant i va començar a volar pel cel sobre aquest bosc que li agradava tant. Va arribar a països encara desconeguts, va escoltar música i va ballar com mai abans no havia ballat. La lluna va aprovar el sentit del ritme d'Alba! Després d'una emocionant discussió amb els arbres, l'Alba es va adormir en un son profund.

El sol ja era ben alt al bosc i l'Alba es va despertar, exactament al mateix lloc on havia conegut aquell nan el dia anterior, el mal de cap era tan dolorós que no es va poder aixecar. De sobte un soroll, què era? Un llop? Un ós ? Si fos així, l'Alba tindria molt poques possibilitats de sobreviure ... I no, només era la Léna, la jove princesa del nord del dia anterior, que va trobar la nostra jove princesa que estava en mal estat ... En veure això, li va preguntar:

- Princesa, què fas aquí? Tothom t'està buscant al castell!
- No n'estic segura, em vaig despertar, estava amb els nans ...
- Ho sento ? Què? Nans?
- Sí ...

La Léna va riure amb tot el cor i va exclamar:

- Ets una princesa divertida! Nans, no, però francament! I què més?
- ...
- Oh, espera! Ja ho veig ! Estàs envoltada de xampinyons princesa! Hauràs d'anar amb compte amb això! També tenim aquest tipus de coses a casa meva, però preferim fumar-los ! Et portaré al castell!

L'Alba, va agafar la mà de la noia i li va demanar:

- No, queda't amb mi!

- Molt bé, si ho desitges ..., va respondre la Léna, sorpresa.

Així, les dues noies van xerrar durant tot el dia i van trobar molts punts en comú. Es diu que al vespre haurien intercanviat un petó o més ...

L'endemà, les dues noies enamorades van tornar al castell i van anunciar el seu amor als pares d'Alba ... Malgrat una reacció dura al principi, els pares van saber que l'amor entre les dues joves era sincer i que res no podia evitar que s'estimessin. Molts anys després, les dues princeses van ser coronades reines del regne. El seu regnat va portar el regne a una època gloriosa, però el més important, elles van ser felices .

Escrit pel Llop Vermell.